

Goedemorgen, vrienden.

Zo beginnen we dan ook met deze groep weer een nieuw verenigingsjaar. Ik zou graag een paar organisatorische opmerkingen maken voordat we beginnen.

In de eerste plaats wil ik er graag op wijzen, dat de stilte, die we in acht nemen (u heeft het al gedaan) een zeker belang heeft, maar die stilte betekent niet alleen je mond houden. U moet me niet kwalijk nemen dat ik dit zo opmerk. De bedoeling is, dat u probeert innerlijk ook even rustig te worden. Daardoor kunnen we gemakkelijker en sneller de sfeer bereiken, die in die korte tijd toch wel erg belangrijk is en die het ons in het komende jaar ongetwijfeld mogelijk zal maken om gastsprekers te brengen, die inderdaad van belang zijn. Overigens, daarmee beginnen we nog niet, dus vanmorgen zult u het moeten stellen met ons.

Dan zou ik in de tweede plaats graag willen opmerken, dat wij de plannen hebben opgevat om deze morgens toch wel een klein beetje meer nog in de richting van onderricht te trekken. Het wijdingselement komt er natuurlijk bij te pas, maar het is secundair, dus we vinden het heel prettig wanneer u komt; we vinden het erg prettig wanneer er een goede sfeer is, we vinden het vooral erg prettig wanneer u goed luistert. Wanneer u eens om een of andere reden niet geïnteresseerd bent, dan kunt u zich natuurlijk gaan ergeren over de spreker, maar dat kan erg storend zijn voor het verloop van een bijeenkomst en daarom is het misschien beter, wanneer u dan eventjes heel eenvoudig u afsluit en rustig aan wat anders denkt. Dat is beter dan dat u in een innerlijk verzet tegen een spreker dus eigenlijk zit te piekeren van: hoe lang duurt dat nou nog en moet dat nou zo? Dat komt toch wel eens voor.

Dan in de derde plaats zou ik nog willen opmerken: het is natuurlijk voor ons erg belangrijk dat we bijeenkomsten als deze ook op tijd kunnen beginnen. Nu bereik ik degeen, die het meeste zondigt op dit terrein, op het ogenblik niet (die is op het ogenblik weg, omdat ik hier zit), maar laten we toch werkelijk proberen om zoveel mogelijk precies op tijd te beginnen. Dat heeft het grote voordeel, dat we dan ruim de tijd hebben, indien we eens een keer wat meer te zeggen hebben. Zonder de ochtend veel langer te maken, kunnen we dan alles zeggen wat op ons hart ligt.

U wist dat natuurlijk allemaal al. U heeft het allemaal al jarenlang gedaan, maar we vonden het aan het begin van een verenigingsjaar nodig, om dat weer eventjes in herinnering te brengen. En dan kom ik tot mijn eigenlijke onderwerp.

Wanneer het zo tegen de herfst loopt, dan kun je overal de muggen zien dansen. Die muggen dansen 's avonds in het licht van een lantaarn. Je ziet ze soms vlak boven de grond in zoemende en stekende zwermen rondtrekken en op andere dagen zijn ze zo hoog, dat je ze als stippen ziet dwarrelen ergens bij de toppen van de bomen en vooral wanneer het avond wordt, dan zie je de zwaluwen er door heen scheren, om daar een maaltijd te vangen.

Die muggen leren ons eigenlijk iets. Natuurlijk, het zijn insecten en zij doen dit alles instinctief. Maar wat doet de mug, waarom danst zij op die verschillende hoogten? Het dansen zelf is haar levensuiting, maar zij past zich volkomen aan bij

de omstandigheden. De vochtigheidsgraad van de lucht, de temperatuur, ja zelfs de sterkte van de wind bepaalt, waar zij danst, waar zij dus haar leven tot uiting brengt en hoe.

Als je nu eens een mens bekijkt, zoals die op aarde leeft, dan vraag je je wel eens af, waarom die mens zich niet aanpast. Er zijn nu eenmaal allerlei onvermijdelijke omstandigheden, waar u toch niet tegenop kunt. De zon kan schijnen of het kan regenen. Het kan een rustige tijd zijn vol van welvaart en van genoeg en van gezelligheid of het kan een tijd zijn vol van internationale spanningen, godsdienstige conflicten en innerlijke onzekerheid. Maar die mens probeert altijd zichzelf te blijven, dezelfde te blijven. Nu mag je zeker jezelf zijn in de vorm van ik-zijn, dus het geestelijk wezen zo goed mogelijk openbaren in de stoffelijke omgeving. Maar in die stoffelijke omgeving zou een mens die aanpassing moeten vinden.

De mug die beneden danst, danst omdat ze laag is precies zoals ~~ze~~ op een andere avond, wanneer ze hoog in de lucht is; en wanneer een mug daar vreugde in zou kunnen vinden, dan zou die vreugde ongetwijfeld gelijk zijn. Ze vraagt zich niet af: waarom zou ik heden laag en morgen hoog dansen? Ze zegt alleen: voor mij is het nu de tijd om hoog te dansen of om laag te dansen, ze weet dat.

Elke mens, die op aarde leeft, weet voor zichzelf eigenlijk ook wel eens, dat het vandaag de tijd is om hoog te dansen en morgen om laag te dansen. Alleen, dat hoog en dat laag ligt een klein beetje verschillend. Hoog is voor de mens: in de gebieden van de geest, van de abstracte gedachten, van de volle ontwikkeling van wat hij noemt: zijn geestelijke persoonlijkheid. En laag? Laag dat is de stoffelijke bekommernis en laten we niet vergeten: de stoffelijke vreugde.

Het vreemde is echter, dat er mensen zijn, die zich niet helemaal prettig voelen, wanneer ze geestelijk te hoog stijgen. Ze krijgen last van een soort hoogtevrees en proberen zich daartegen te verweren met allerhand idee van meerderwaardigheid. Iets, wat natuurlijk absoluut niet waar is. Ze zijn niet meer waard, ze zijn nog precies zichzelf, alleen de omstandigheden maken het hun mogelijk in een hogere omgeving, in een hogere sfeer te leven en zich te ontplooiën. En draai je het eventjes andersom: er zijn ontzettend veel mensen die zich bezighouden met de moeilijkheden van de stof en die voortdurend gekweld zijn door het feit, dat ze dan geestelijk niet hoger kunnen gaan.

Ik wil dit jaar beginnen met op te merken dat het leven in al zijn aspecten levenswaard is. Het leven is er, om geleefd te worden, geleefd met zijn geestelijke mogelijkheden en zijn stoffelijke. Het is er om de mens enerzijds door te doen dringen tot de waarheid van het Goddelijke zelf en hem anderzijds elk detail van de schepping afzonderlijk te doen realiseren en doormaken. Er bestaat voor ons geen reden om ons te verzetten wanneer wij nu eens hoog worden opgenomen tot in de geestelijke wereld, dan weer eens ons neergedrukt zien in het materiële. Deze dingen hebben alle hun zin en alle hun betekenis.

Er is nog een gelijkenis met muggen. U zult zeggen: "Wat begin je nu eigenlijk over muggen te praten op een morgen als deze. We houden niet van muggen." Dat kan ik begrijpen, en heeft u wel eens opgemerkt dat er soms gedachten zijn die nog hinderlijker en giftiger zijn dan muskieten? Je kunt jezelf verbergen achter je geestelijke meerderheid, maar ze blijven zoemen rond de klamboe die je rond je bed hebt geslagen, bij wijze van spreken. Er zijn gedachten, die je eenvoudig niet kwijt kunt.

Er zijn gedachten, die, wanneer je ergens komt, onverwacht in horden en zwermen op je aanvallen, zodat je haast zou willen vluchten. Wat dat betreft doen gedachten soms ook aan muggen denken en daarom is het nodig dat we ons ook even bezighouden met het denkvermogen van de mens en met zijn eigen reactie.

Kijk eens, denken is allemaal heel goed en wel. Denken is een normale functie van je bestaan, maar elke gedachte die in je leeft moet de weerspiegeling zijn van een imaginaire of reële behoefte. U kunt niet denken, wat niet samenhangt met uw wezen. U kunt niet ervaren, wat niet onmiddellijk gebonden is met uw bestaan en de noodzaken van dat bestaan. Dat klinkt misschien wat vreemd, wat overdreven, maar het is waar. Want, weet u, wanneer je zo bezig bent en je hebt b.v. een lichamelijke behoefte, dan komt er een gedachte uit voort en het is die gedachte, die als de zoemende muskiet rond het muggengaas blijft zoemen en voortdurend blijft zoeken tot je door te dringen.

Je hebt soms problemen voor jezelf geschapen en je hebt ze helemaal niet opgemerkt totdat je op een punt komt dat de associatie zal losbreken en dan sta je midden in de zorgen. Onplezierig ja, maar er is iets tegen te doen. Wat doet u als een muskiet rond het gaas blijft zwerven? U zorgt dat het dicht is en u gaat slapen. Ofwel, u ergert u zozeer, dat u uitstapt om die mug dood te slaan met het gevolg, dat niet de mug sterft, maar dat u door de mug gestoken wordt. Wanneer je jezelf hebt teruggetrokken in een of ander kader van geestelijke bescherming, dan kan een gedachte van een stoffelijke of geestelijke geaardheid je blijven kwellen, dat weet ik, maar indien dat het geval is, dan moet je zeggen: Ze kan me niet bereiken. Je moet je er niet om bekommeren. Zodra je de aandacht erop richt, blijft ze je ~~z~~ trekken, voortdurend sterker, tot het ogenblik dat je er het slachtoffer van bent geworden. Dat is natuurlijk niet leuk, het is ook niet noodzakelijk. Maar wanneer je toch weet dat je wakker blijft liggen omdat er één muskiet rondzoemt, gooi dan je klamboe maar open, stap er maar uit en begin de jacht maar. Zelfs wanneer die muskiet zich verzadigd heeft, dan is dat nog niet zo erg als wanneer je rust is gebroken, want geestelijke rust (en daar gaat het hier uiteindelijk om) heeft u voortdurend nodig en zult u de komende tijden in toenemende mate nodig hebben. Dus laten we vooral zorgen dat we rust krijgen.

En zo is het ook wanneer je b.v. aan het wandelen bent en je komt op de plaats waar de muggen zwermen. Dan kun je natuurlijk voor jezelf zeggen: Ik ga er nooit meer naar toe. Dat zal niet altijd mogelijk zijn om zo'n plek te vermijden, maar er bestaan altijd middelen, waarmee je een mug kunt verdrijven. Ik meen dat 't hier in Nederland c.a. citronella heet, dus dat is een extract van kruiden, je kunt er ook kruiden zelf voor gebruiken. Negers gebruiken er bepaalde soorten modder voor, ieder doet dat op zijn manier, maar je kunt je dus beschermen tegen muggen.

Zo kun je jezelf ook beschermen tegen gedachten. Wanneer gedachten in te sterke mate op je aanvallen, dan kun je alleen door jezelf scherp in te stellen op één enkel punt, dat voor jou belangrijk is, die gedachten achter je laten. Je moet niet te lang bij de associatie blijven verwijlen; dat heeft geen zin; haast je verder als je kunt, maar laat je alsjeblieft niet overdonderen door al dat geroezemoes en dat gerumoer; laat je niet tot slachtoffer maken van de onbeheerste gedachten.

En dan kunnen we vanzelf verder gaan. Want wanneer ik nu eenmaal zover ben, dat ik de hinderlijke gedachten kan overwinnen, zover ben gekomen, dat ik de vele gedachten die op mij aanvliegen op een gegeven ogenblik door de geestelijke spanning die ik in mijzelf wek, kan afwijzen, dan kom ik op het punt, waarbij het leven voor mij beleefbaar wordt. En dan heb ik weer een vergelijking, die u waarschijnlijk vreemd vindt; Maar een mens die werkelijk gezond is, een mens die werkelijk reëel is, een mens die werkelijk zo eens eventjes zijn gedachten meester is en toch als mens durft en wil leven, die heeft een soort klank.

Wanneer de kerkdienst bijna begint, dan hoort u de klokken luiden en elk van die klokken heeft een aparte, zinderende klank. Wanneer er veel van die klokken samen luiden dan wordt het een soort koraal, die vooral op de zondagochtenden soms bijzonder attractief kan zijn. Het zingen van de klok is niet alleen het feit dat zij beroerd wordt, dus dat ze werkt, dat ze trilt in zichzelf, het is ook het feit dat deze trilling wordt voortgebouwd, dat ze die in de wereld als het ware uitzendt. zij kan daardoor een boodschap overbrengen: denk maar aan het lied van de drie klokken b.v., waarin dat zo aardig wordt gezegd. Wij hebben in onszelf het vermogen om precies als een klok te trillen, een golf uit te zenden en zoals de klokken op zichzelf door hun luiden in de wereld iets tot stand brengen, al is het maar voor de vromen de noodzaak zich naar de kerk te spoeden of voor de brandwacht het idee dat er brand is, zo kunt u door de wijze waarop u a.h.w. innerlijk fibreert, in de wereld veel doen. Om resultaat te bereiken moet je in staat zijn jezelf een beetje uit te schakelen. Dat klinkt gek hè, zelf trillen en toch jezelf uitschakelen, maar het is waar. Want wanneer ik mijzelf als wezen uitschakel, maar mijzelf als trilling in de wereld actief maak, dan kan al datgene wat in mij aan hogere waarden bestaat, door mijn wezen uittrillen. Ik heb een sfeer, een gedachtengolf, die ik van mij uitzend, die volmaakt is, die harmonisch klinkt. Op het ogenblik echter dat ik ditzelfde doe, terwijl ik niet helemaal innerlijk harmonisch ben, terwijl ik in tweestrijd sta of op een of andere manier verveeld, geërgerd, toornig ben, dan wordt diezelfde klank die ik in de wereld gooi die van een gescheurde klok. Ik weet niet of u die wel eens gehoord hebt. Het is net of ze op een groot stuk blik slaan, er zit een bijtoon in en dat is niet mooi. Die bijtonen moeten we vermijden. We zijn in de wereld gekomen om in die wereld te leven, maar niet alleen om zelf in die wereld te leven, maar om tevens in het harmonisch geheel van de schepping via die wereld iets tot stand te brengen. Elke disharmonie, die we vanuit onszelf in de wereld brengen, brengt ons verder van de vervulling van onze taak af en maakt het voor ons tevens moeilijker in het leven datgene te vinden wat voor ons nodig is. We zullen dus moeten proberen om voortdurend volledig harmonisch te zijn.

En nu stap ik even van die klokken af en ga over naar een volgend puntje, dat ermee samenhangt. U heeft wel eens gehoord van de grote wonderdoeners, die in hun dagen zulke fantastische resultaten kregen, b.v. Mefarepta, de bekende hogepriester, van wie werd gezegd dat hij op vier plaatsen tegelijk was, dat hij zieken kon genezen, doden opwekken en dat, wanneer hij de tempel naderde, de deuren opengingen. Nou, die tempeldeuren... dat was een trucje hoor, maar daar zullen we nu verder niet over

praten, maar voor de rest, deze man deed zeer veel bewonderenswaardigs. We kennen Simon, zoals hij heette, de tovenaars, die rustig zich in de lucht verhief, die zieken genas, die op afstand kon zien en berichten kon geven. We horen van Appolonius, van Tyana en van zoveel anderen, die elk voor zich klaarblijkelijk in staat waren in die wereld ontzettend veel te doen, en wanneer we al die bijkomstige meesters hebben gezien en we gaan naar de voor de westerse wereld centrale figuur Jezus, dan zien we precies hetzelfde.

Maar één typisch ding: Zij doen hun wonderen niet altijd. Zij doen hun wonderen niet altijd op het ogenblik dat het voor de wereld klaarblijkelijk noodzakelijk is. en in zeer veel gevallen zien we, dat ze hun wonderen juist doen na een periode van rust of dat ze zich na een wonder voor rust terugtrekken.

De leerlingen zeilen met Jezus aan boord voor visvangst op het meer van Genesareth. Plotseling steekt er een stormwind op. Jezus slaapt. Alles is in de war; ze proberen van alles en eindelijk weten ze het niet meer te harden en maken ze hem wakker en zeggen: "Heer, we vergaan". En dan zegt Jezus: "Wind ~~den~~ beveel ik: zijt kalm". en het is kalm, afgelopen met de storm. Zou Jezus dat nu gekund hebben als hij uitgeput was? Wanneer we Jezus zien als genezer, dan lezen we elke keer weer: Hij was vermoeid. Dan lezen we b.v. als de kinderen tot Hem willen komen: Neen, de leerlingen willen ze terughouden: Hij is vermoeid. Jezus laat die kinderen wel tot zich komen, maar Hij behandelt dat niet op de gewone manier, hij ontspant zich erin. Hij absorbeert van de kinderen, niet de kinderen van Hem.

Wanneer Jezus vele zieken heeft genezen, dan wordt Hij in dat huis gebracht, weet u wel? Hij was vermoeid en dat horen we nog honderden keren meer, tot zelfs wanneer Jezus zijn intocht doet in Jeruzalem. Hij is vermoeid en daarom gaan de leerlingen en nemen een ezelin met een ezelsveulen en gezeten op de ezelin trekt Jezus enz., enz. Het wordt allemaal anders uitgelegd in het Woord, dat weet ik wel, maar er zijn nu eenmaal apocriefe evangeliën die meer de nadruk op die vermoeidheid van Jezus leggen dan de vier aanvaarde, waaruit ik de meeste voorbeelden heb genomen.

Nu was Jezus toch werkelijk wel iemand, die moet worden gezien als het summa summarum van geestelijke capaciteit, van lichtende kracht en Hij was vermoeid. Hij kon niet altijd zonder meer die klokkeklank, die sfeer, die kracht die van Hem uitging genereren, zelfs al was die kracht van de Vader, de goddelijke kracht door Hem. Maar zo nu en dan moest Hij werkelijk ophouden. Opvallend is, dat Jezus zijn beste prestaties a.h.w. verricht, wanneer Hij uitgerust is, wanneer Hij een rustperiode houdt, en wanneer je verder naleest zo tussen de regels door in die aanvaarde evangeliën, dan vind je heel wat aanwijzingen dat Jezus rustte, b.v. Jezus komt daar bij Lazarus en Lazarus is dood. Hij komt er binnen, wat doet Hij? Hij weent, Hij rust en als ze dan na enige tijd gaan kijken, ja, dan komt Hij met het: Eleazar (God heeft geholpen). Eerst tellen, Hij neemt er de tijd voor.

Elke mens kan natuurlijk klinken als een klok, hij kan zijn klank, zijn kracht, zijn trilling uitwerpen over een heel landschap, misschien over een hele wereld, maar hij kan dat niet altijd doen. Hij moet weten te rusten.

En nu heeft Jezus zelf er ook al een heel aardige uitspraak over gedaan. Dat was overigens tegen Andreas en Simon Petrus, hē Simon, die later Petrus werd genoemd. Nu moet u dat heel goed

begrijpen, dat waren twee enthousiaste jongens, zoals u ongetwijfeld ook wel eens perioden hebt, dat u geestelijk vol enthousiasme bent, die waren daar aan het wonderen doen. Ze hadden genezen onder toezicht van de Heer, dat was prima gegaan en ja, nog een geval en nog een geval en wat gaat dat prettig en op een gegeven ogenblik ging het niet meer. Zij naar Jezus toe: "Here, het gaat niet meer !" en dan zegt Jezus: "Ik geef u de kracht, ga en genees nog deze en keer tot Mij." Hij wou niet die zieke teleurstellen, dat was nu ook weer niet nodig, want Jezus had op dat ogenblik voldoende kracht zelf en Hij kon die overdragen aan zijn discipelen en toen zei Hij: "Kom nu maar eens terug" en toen leerde Hij hun dit: "In de dienst mijns Vaders is er een tijd van werken en van rusten. Hij, die rust, bereidt zich voor op het werk. Hij, die werkt, kent zich in de zekerheid van de komende rust. Maar nimmer mag werken rusten, en rusten werken worden, want de kracht, die de Vader u geeft, kan slechts in u zijn indien ge in staat zijt de Vader te kennen en te aanvaarden en zo zeg ik u: indien ge uitgaat en geneest in mijnen naam en den naam des Vaders, zo wees in uzelf gerust, opdat ge kunt aanvaarden wat de Vader is en kunt aanvaarden wat uit mij tot u komt."

Dat klinkt nu heel erg gewichtig, maar wat heeft Jezus eigenlijk gezegd? Hij zegt: kijk eens, als jullie nu werkelijk zo graag iets willen doen, zorg dan eerst eens dat je zelf rustig bent. Zorg dat je hele mensen bent.

U wilt ongetwijfeld geestelijk verdergaan. U wilt doordringen in de hoge sferen, u wilt uzelf kennen, u wilt de geestelijke krachten des lichts rond u laten spelen, als een soort Hara Borealus (?), als u het zo wilt noemen, als een soort poolzon, die nooit ondergaat, maar u kunt het niet, want u heeft uw rust nodig en u faalt elke keer weer, omdat u juist dan begint met uw krachten uit te zenden, wanneer u al moe bent en dat heeft geen zin. Lichamelijk en geestelijk moet je rust hebben. Je moet je leren ontspannen en pas in die ontspanning kun je tot de grote prestatie komen.

Zo zou ik willen zeggen (wat mij betreft ben ik bijna klaar): voor vandaag is uw les deze: Alle geestelijk werk kan alleen verricht worden door een aanpassing aan de heersende omstandigheden zonder ooit het doel daarbij uit het oog te verliezen. Het is noodzakelijk onaantastbaar te zijn voor de kleine dingen van het leven. Eerst indien men deze toestand, ook al is dat tijdelijk, bereikt heeft, kan men tot de grootste en meest intense geestelijke werking komen. Werk nooit, wanneer ge vermoeid zijt naar stof of geest, geestelijk verder. Slechts wanneer ge rust en vrede kent in uzelf, zult ge in staat zijn met geestelijke krachten grote werken op aarde te voltooien en vanuit de aarde opstijgend naar de geest tot in de hoogste sferen door te dringen.

Erken in uzelf de behoefte aan goddelijke kracht, maar weet dat ge deze niet krampachtig kunt ontvangen, doch slechts in de vredige overgave, waarin men zonder verzet en in aanvaarding van het zijnde, Gods kracht in zich neemt. Indien men die kracht in zich draagt, zo kan men ze verder geven en hoe sneller dit geschiedt, hoe beter. Dat is wat mij betreft het lesje voor vandaag. Ik hoop, dat ik niemand verveeld heb, het zou mogelijk zijn. Ik ga nu het woord overgeven aan de tweede spreker, die op zijn manier ook iets heeft te zeggen over de noodzakelijke levenshouding van de mens, want dat is voor deze ochtend ons hoofdonderwerp. Ik wens u allemaal een prettige, zonnige zondag.

Goedenmorgen, vrienden.

Wanneer wij willen nadenken over al hetgeen de mens beroert, indien wij willen doordringen in zijn mogelijkheid tot juist leven, werken en denken, dan is er één punt dat voor ons toch steeds weer centraal moet zijn. In de kern van alle dingen ligt de relatie tussen mens en God. Om die relatie te omschrijven kunnen wij denken aan de toornige God, maar deze God vrezen wij en aanvaarden wij. Wij kunnen denken aan de liefdevolle God en wij kunnen ons in die liefde geborgen weten, maar zullen zijn grootheid vaak vergeten en verliezen. Onze verhouding t.o.v. de God, die zich in ons openbaart, moet er één zijn van aanvaarding en niet van begrijpen.

Wij weten dat God ons liefheeft, maar onze God is meer dan liefde. Hij heeft een kennis, een overzicht, Hij kent een rechtvaardigheid en een lichtende sterkte, die wij niet kunnen bevatten. Zo is onze God voor ons niet te allen tijde het aspect van liefde of van rechtvaardigheid, van grootte of van kracht. God schijnt voor ons te wisselen naarmate wij iets van zijn werking in ons wezen voor onszelf kunnen accepteren.

De houding die wijzelf aannemen t.o.z. van onze God echter is belangrijker en het is mogelijk te zeggen: Ik wil God liefhebben boven alle dingen, maar kan een mens dát beminnen, wat hij niet kent? Kan een mens dát aanvaarden, wat voor hem is als het oneindig duister, dat ligt achter de sterren? Neen, zelfs de woorden "God liefhebben" zijn onjuist gekozen voor hen, die de eerste schreden zetten op een pad naar bewustwording en wijsheid. Wij mogen onszelf overtuigen van het feit dat God ons liefheeft, zeker, maar wij moeten nog meer weten te begrijpen. Wij moeten verder weten door te dringen in de werkelijkheid van onze eigen relatie met het goddelijke. God openbaart zich aan ons in vele verschijnselen. Laat ons leren God in die verschijnselen lief te hebben. Een belangrijk punt. Een punt dat in de oudheid bekend was en dat zelfs in deze dagen niet geheel teloor is gegaan.

God liefhebben in de verschijnselen. Het lijkt misschien wat kinderlijk en onvolmaakt, wanneer u wordt gezegd: heb God lief in de zon, maar heb Hem ook lief in uw medemensen. Heb God lief in het voedsel dat u geniet en in de wind die rond u waait.

Maar dat is God in een voor u kenbare vorm. Om te komen tot een werkelijke liefde voor God, die eens juist zal zijn, zult ge eerst moeten leren om het leven lief te hebben en niet te naten. Heb het leven lief met ál wat het u biedt. Erken steeds weer hoe de gedachte van eenheid, die vanuit het goddelijke doordringt tot u in het leven wordt gereflecteerd. Zie hoe de menging van gedachten, de menging van stof, hoe het samentreffen van effecten en het vloeien tot nieuw élan en nieuwe brandende kleur van de verschillende oertinten, in zich de voortdurende menging aangeeft van eeuwige kracht met tijdelijk verschijnsel. God is liefde, maar een liefde die wij alleen kunnen appreciëren wanneer wij die liefde kunnen ervaren in een voor ons en onze wereld passende vorm. Om te komen tot datgene waaraan gij werkelijk behoefte hebt, om door te dringen tot de grote wijsheid, die ook voor u klaar ligt, zult ge moeten beginnen met uw eigen wereld. Al wat u teveel van uw eigen wereld en de werkelijkheid daarvan vervreemdt, is als een sluier, die ge doet neervallen tussen u en een goddelijke werkelijkheid.

Geloof mij, er zijn banden te over. Wij in de geest, wij hebben u lief, en zij die komen uit de oude, in de rots gehouwen tempel, zij die komen uit de wolkenkrabbers van deze tijd, zijn geestelijk aan elkaar gelijk. Zij kunnen gezamenlijk een taak vervullen en één zijn, maar voor u zijn die verschillen onvatbaar. Voor u is die samenwerking onbegrijpelijk. De liefde van God Zelf, de liefde van de geest, zijn alle tezamen, vrienden, voor u een illusie, een waan. De vleugels misschien voor de fantasie, waarmee ge uitwiest naar werelden, die niet werkelijk zo bestaan als ge ze droomt.

In de werkelijkheid rond u is de openbaring van waarheid. De liefde die God voor u heeft, de liefde van de geest voor u, wordt soms daadwerkelijk bewezen. Ze wordt bewezen in innerlijke ervaringen zowel als in hulp en steun, die ge in uiterlijke zaken moogt ontvangen. Maar bovenal moet ge die toch beleven in uw eigen wereld, op uw eigen peil, op uw eigen niveau. Dat wat gij doet in deze wereld uit een werkelijke liefde, niet gebonden aan één persoon, een werkelijke liefde voor het leven, voor de werkelijkheid, brengt u nader tot God.

Dát, wat de eenheid van streven en denken tussen mens en mens, tussen mens en geest uitdrukt op voor u kenbare wijze, is de kracht die u zedelijk omhoog heft en u een nieuw begrip geeft, waardoor ge een nieuwe wereld kunt betreden. Het is goed om te spreken over de liefde, en het is schoon om voortdurend te hameren op al hetgeen u wordt gegeven; maar het lijkt mij belangrijker u te wijzen op al wat ge bezit, wat ge bezitten kunt, wat in uw eigen wereld, in uw eigen denken, uw eigen innerlijk leven als een voortdurende zekere gave u behoort, want alleen daarin kunt ge werkelijk een beeld van goddelijke liefde krijgen. Alleen daarin kunt ge ontsnappen aan zelfbedrog, iets van de eeuwige werkelijkheid rond u realiseren.

Het lijkt of een dergelijke boodschap troosteloos is, maar laat ik u zeggen, dat er ongetelde eeuwen vóór Christus' geboorte reeds priesters waren, de ingewijden, die elk voor zich met hun plechtigheid en hun zoeken God vonden en de goddelijke kracht kenbaar maakten; en zelfs in werelden, waarin God gevreesd werd en de elementen toornige en verslindende goden waren, iets brachten van de rust, de bezinning en de liefde, die het feitelijk wezen van het heelal uitmaken.

Ik zal u enkele beelden geven. In de oudheid zien wij priesters, die offers brengen en die offers zijn lang niet altijd offers, die deze tijd aanvaardt. Soms offeren zij de vruchten des velds, een ander ogenblik maagdelijkheid, een ander ogenblik dierenleven en het lijkt deze wereld ruw en onbegrepen, maar zij gaven deze offers op de tijd, dat zij eenheid uitdrukten. Want was niet het offer van de veldvrucht de dank voor de oogst? Het offer van de maagdelijkheid de dank voor de belofte van voortbestaan? Het offer van het dier niet de dank voor de zegepraal, die God de mens gaf?

Een oude orde van priesters heeft van geslacht op geslacht dat onstoffelijk offer voortgezet. Van geslacht op geslacht ook heeft zij het ritueel aangepast aan de tijd, de behoefte van het denken, en de mens offert in zich méér nog dan op het altaar verschijnt; hij offert in zich een ogenblik van bewustzijn en van ik-beseft, de realisatie dat hij zichzelf eens zal kennen zoals hij is en leeft, brengt hem ertoe reeds nu als dank voor deze innerlijke zekerheid een ogenblik zich te vergeten in zijn God, een ogenblik zijn geest te maken tot slaaf van een cosmische kracht, die hij niet beseft en die hij vaag aanvoelt als lieidevoel en beschermend. En hij heeft offers

gebracht van mensenleven, men heeft offers gebracht van bloemen, men heeft offers gebracht in zovele vormen, dat de tijd niet voldoende is om een tiende daarvan op te sommen, maar wanneer de ingewijde het offer bracht, dan was het steeds de uitdrukking van een geestelijke band, van een weten en van een liefde voor hetgeen hij offert.

Wanneer men in het oude testament leest dat Abraham zijn enig geboren zoon wil offeren, dan vindt men dit eigenlijk iets verschrikkelijks. Men bewondert hem dat hij het bevel van zijn God nakomt en men haalt verlicht adem, wanneer er een ram in de struiken staat, waardoor het vervangend offer is geboren. Maar realiseert de mens zich wat dit betekent in de zin van het offer? Izaak is de voortzetting van Abraham, hij is Abraham zelf, weer geboren op aarde, voortlevend, hij is het nageslacht, het wezen van deze mens, want deze kan zich het voortbestaan alleen nog denken als gaande van geslacht op geslacht en dit, zijn verder leven, wil hij zijn God offeren, niet het kind Izaak. En wanneer hij de ram offert, dan offert hij daarmee nogmaals een ogenblik voor zich dát, wat hij geweest is en wat hij zal zijn.

Mensen begrijpen deze dingen zo moeilijk. Wanneer er sprake is van engelen die neerdalen op aarde, dan gelooft men, maar wanneer er sprake is van Gods werking in je eigen leven en de ervaring van God alleen door de daad, de reflex van het ogenblik, door het realiseren alleen van je eigen wereld, dan staat hij verstomd, want hij is blind geworden. En de grote Meester, die eens tussen de oorlogvoerende stammen doorschreed en vrede bracht op een slagveld, waar dood moest heersen en een pijl schoot zo ver, dat men drie dagen moest gaan, o, het is symboliek en overlevering.

Hij brengt ons hier een woord van waarheid. Het leven is u gegeven en zo u het leven begeert, verliest ge het. De dood is u gegeven: zo ge de dood vreest, ge zult ten onder gaan. Maar indien ge niet vreest of begeert, maar eenheid kent, zo voert u het lichtende pad tot de rust, waarin het zijnde Zijn is geworden, tot de rust en de erkenning zelf tot stilte, tot openbaring is geworden: de eeuwige eenheid.

Dit is de waarheid zoals ik ze ken. Dit is het leven, dat geestelijk en stoffelijk voortdurend tot mij doordringt. Spreek van liefde Gods zoveel ge wilt, maar ervaar die liefde voor uzelf, al is het in het getijp van een vogel, een straal zonlicht of een bloem die bloeit. Probeer niet te abstract te zijn, probeer niet te hoog te vliegen, opdat gij niet als een Icarus neerstort, waar uw vleugelen van gedachten u niet dragen kunnen in de nabijheid van 't verblindend licht van Gods werkelijkheid. Wees tevreden met uw wereld, maar erken in die wereld de grote krachten die u beheersen; dat kan uw sterkte zijn. Vrees in die wereld niet en begeer in die wereld niet; maar aanvaard, onderga, geniet en erken vreugdig en ge zult weten, dat waar ge dit doet met een erkenning Gods en een erkenning van uw eigen wezen en uw innerlijke werkelijkheid: "Dit is mijn werkelijke openbaring, dit is het ware van Gods liefde, zover voor mij begrijpelijk. Dan zijn de twijfels gestild en is de innerlijke vreugde geworden tot zekerheid.

Ge kunt de vreugde des levens kennen. Ge kunt het licht van deze wereld ervaren, maar dan moogt ge niet begeren of vrezzen zonder mate, maar ge moet uw God zoeken in ál, wat rond u is. Zo u de broederschap der geschapen dingen erkent, de eenheid van alle leven, zo deert u de slang niet, zo dient u

